

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคม ไม่ว่าจะที่ไหน แห่งใด ย่อมมีปัญหาเกิดขึ้นได้ทุกที่ มนุษย์ในฐานะที่เป็นสัตว์สังคมซึ่งอาศัยอยู่ร่วมกัน ก็ย่อมมีการปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และในการปฏิสัมพันธ์กันนี้ ย่อมนำมาซึ่งความเข้าใจที่ตรงกัน หรือความเข้าใจอันดีต่อกัน แต่บางครั้งก็อาจนำมาซึ่งความไม่เข้าใจกัน หรือความไม่ลงรอยกัน ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับ การสื่อความหมายและการตีความว่าจะ เป็นไปในทิศทางใด หากไปในทิศทางเดียวกันความสอดคล้องก็จะ เกิดขึ้นทำให้สังคมมีความสงบ แต่ถ้าหากไปคนละทิศทางกันความขัดแย้งก็จะ เกิดขึ้นและทำให้เกิดปัญหาได้ต่าง ๆ นานา เมื่อมี ปัญหาเกิดขึ้นในสังคมก็ต้องพยายามหาทางป้องกัน และแก้ไข หรือกำจัดปัญหาต่าง ๆ ออกไป เพื่อที่มนุษย์จะได้อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข

Emerson และ Messinger (1977) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า "การจะเรียกอะไรบางอย่างว่าเป็นปัญหานั้น มีนัยควายหมายว่าจะต้องไตร่ตรองล่วงหน้า ถึงการแก้ไขอะไรบางอย่างและขจัดอันอื่นออกใบ " (อ้างาน Gillespie and Leffler, 1987 : 491)

ดังนั้น เมื่อสังคมเกิดปัญหาใด ๆ ขึ้นมามนุษย์ก็ต้องพยายามศึกษา ค้นคว้าเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติ หรือลักษณะต่าง ๆ ของปรากฏการณ์ที่ได้ชื่อว่าเป็นปัญหานั้น ๆ โดยจะต้องพิจารณาถึงสาเหตุของการเกิดปัญหาว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เกิดที่ไหน เกิดเมื่อใด ใครเป็นผู้กระทำ และใครเป็นผู้รับผลของการกระทำ เพื่อจะได้มีแนวทางในการหาทางป้องกันและแก้ไขหรืออาจจะกำจัดมันออกไปได้

การจะเรียกชื่อปรากฏการณ์ใด ๆ ในสังคม ซึ่งเป็นปัญหานั้น จะต้องมิตสมมติฐานเกี่ยวกับธรรมชาติของปัญหาองรับอยู่ "การคุกคามทางเพศ" ก็เช่นกันแม้ว่าจะ เป็นประเด็นใหม่ทางสังคมแต่ก็มีใช้ปัญหาใหม่ เนื่องจากปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นในสังคมมานานแล้ว เพียงแต่ยังไม่ได้รับการตั้งชื่อและนำขึ้นมาพูดเท่านั้น เพราะ "ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ" ของการคุกคามทางเพศจะอยู่ในภาวะที่เกิดความกลัว ความอาย และความรู้สึกอื่น ๆ จึงเก็บเงียบไม่กล้าพูดออกมา ซึ่งทำให้มันกลายเป็นปัญหาที่ซ่อนเร้นไม่ได้รับการเปิดเผย จนกระทั่งกลางปี 1970 กลุ่มต่อสู้เพื่อสถานภาพสตรี (Feminist) ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการกำหนดและให้ความสนใจต่อประเด็นนี้จนสามารถเข้าไปศึกษาและสัมผัสกับการทำงานของผู้หญิงซึ่งช่วยทำให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นและพิจารณาว่า "พฤติกรรมการคุกคามทางเพศนี้" เป็นปัญหา

ปรากฏการณ์เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศนี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะของปัญหามาตั้งแต่ยุคกลางซึ่งได้มีการพัฒนารูปแบบ และแพร่หลายออกไปเรื่อย ๆ จนถึงยุคปัจจุบัน

ในระหว่างยุคกลางและสมัยศักดินานั้นมีขนบธรรมเนียมเกี่ยวกับการถือสิทธิ์เอาพรหมจารีของเจ้าสาวในฐานะที่เป็น *Droit du seigneur* ขนบธรรมเนียมดังกล่าวได้กำหนดเงื่อนไขไว้ว่าผู้ครอบครองที่ดิน หรือข้าแผ่นดินทุกคนจะต้องมอบสิทธิ์แก่ขุนนางในการเอาพรหมจารีของเจ้าสาวของพวกเขาทางเดียวที่จะหลีกเลี่ยงการกระทำเช่นนั้นได้ก็คือ การที่เจ้าบ่าวหรือเจ้าสาวจ่ายผลิตผลจำนวนหนึ่งตามชนิด เพื่อเป็นค่าธรรมเนียมในการได้ก่อน วิธีนี้อาจจะแตกต่างจากรูปแบบที่ปกติของการคุกคามทางเพศโดยทั่วไป แต่ความจริงแล้วในสมัยศักดินานั้น ขุนนางจะเป็นนายจ้างของผู้ครอบครองที่ดินและข้าแผ่นดิน และเจ้าสาวพวกเขา ก็จะกลายเป็นสมบัติทางเพศของขุนนางวิธีปฏิบัติในการหาประโยชน์ของ *Droit du seigneur* (ซึ่งเป็นรูปแบบของการข่มขืน) ปรากฏขึ้นเมื่อสมัยบังคับในบางส่วนของประเทศเยอรมัน ฝรั่งเศส อิตาลี และโปแลนด์ (Backhouse and Cohen, 1981 :53)

ทาสผู้หญิงก็เช่นกันจะถูกมองว่าเป็นสมบัติทางเพศเช่นเดียวกับเจ้าสาวของผู้ครอบครองที่ดินและข้าแผ่นดินในสมัยศักดินาที่จะต้องผ่านขุนนางก่อน ทาสผู้

หญิงมักจะถูกเจ้าของเธอใช้เพื่อสนองความพอใจทางเพศและเพื่อการหย่อนใจ
 สิทธิพิเศษทางเพศนี้ เป็นสิทธิตามลำดับชั้น ซึ่งหล่อมเข้าไปถึงคนข้างบ้าน แยกผู้
 มาเยือน และลูกชายของเจ้าของทาสซึ่งกระหายที่จะได้รับการ "ขึ้นครู" เพื่อ
 รู้จักความลึกเกี่ยวกับเพศ นอกจากนี้ผู้ชายชั้นต่ำในฐานะที่เป็นนายงานในการ
 ว่าจ้างของเจ้าของทาสก็ยังใช้สิทธิพิเศษทางเพศของพวกเขาเข้ากับทาสผู้หญิง
 คิวซีเชนกัน (Backhaus and Cohen, 1981 : 53)

ในช่วงก่อนการปฏิวัติอุตสาหกรรม ผู้หญิงส่วนใหญ่จะทำงานอยู่ในบ้าน
 ซึ่งจัดเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัวได้แก่การเพาะปลูก, การต้มเบียร์, งานรีดนม
 การดูแลเบ็ด ไม้และหมู การปลูกผักและผลไม้ การปั่นบอและขนแกะ การเป็น
 พยาบาลและการเป็นแพทย์ หัตถกรรมเสื้อผ้า การเตรียมและการรักษาอาหาร
 การทำความสะอาด การชักรีด การทาสบู และการทำเทียนไข ผลผลิตทั้งหมดจะ
 เป็นของครอบครัว และสมาชิกทุกคนของครอบครัวทำงานกันตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้น
 จนกระทั่งพระอาทิตย์ตก มีผู้หญิงเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ทำงานนอกบ้านในฐานะที่
 เป็นผู้หาเลี้ยงชีพเพื่อค่าจ้าง เมื่อพวกเขาทำงาน ค่าจ้างจะถูกจ่ายโดยตรงต่อผู้ชาย
 ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวและจะไม่จ่ายให้ตัวผู้หญิงเอง

ในช่วงระหว่างขั้นตอนต่อไปของการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นช่วงต้น
 ของการเป็นอุตสาหกรรมผู้หญิงส่วนใหญ่จะยังคงทำงานอยู่ในบ้าน แต่แทนที่จะผลิต
 เพื่อความต้องการของครอบครัวเพียงอย่างเดียว พวกเขาจะเริ่มจะผลิตสินค้าที่จะ
 สามารถนำไปขายแก่เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมได้ คนกลางในการค้ากลุ่มใหญ่
 จะกลายเป็นผู้ที่ทำหน้าที่คล้ายกับนายหน้าในการแจกจ่ายวัตถุดิบและให้คำแนะนำผู้
 หญิงที่ทำงานในบ้าน และให้คำแนะนำในการรวบรวมผลผลิตที่เสร็จสิ้นแล้ว

อุตสาหกรรมในครอบครัวนี้ กระทำสืบทอดกันมาจนกระทั่งศตวรรษที่
 20 ผู้หญิงต้องทำงานหนักมากขึ้น แต่ก็ได้รับค่าจ้างที่ต่ำเพียงแค่เลี้ยงปากเลี้ยง
 ท้องเท่านั้น แต่พวกเขาไม่มีอำนาจที่จะไปขัดขืนต่อการบังคับหรือการกดขี่ของผู้
 ปกครองและนายหน้าได้ พวกเขาจะถูกคิดค่านายหน้าและถูกบังคับให้ขายสินค้าใน
 ราคาต่ำ ซึ่งนายหน้าจะนำไปขายด้วยราคาที่สูงกว่านอกจากนี้นายหน้าที่นิสัยไม่ดี
 ก็จะใช้อำนาจในการข่มขู่ผู้หญิงให้เป็นเหยื่อสนองความต้องการทางเพศของเขา
 (Backhouse and Cohen, 1981 : 53 - 54)

เมื่อเกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมและการเติบโตของระบบโรงงาน ผู้หญิงที่ทำงานในลักษณะที่เป็นงานของเพศหญิง ก็จะเปลี่ยนจากการทำงานที่บ้านไปสู่การทำงานในโรงงาน ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการขยายตัวของเมืองอย่างรวดเร็ว เห็นได้จากลักษณะการอพยพขนาดใหญ่ของผู้ชายและผู้หญิงจากชนบทไปสู่เมืองเพื่อหาค่าจ้างในการเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ที่น่าที่คนในครอบครัวใช้ประกอบอาชีพก็ถูกแปลง เป็นกิจการทางด้านอุตสาหกรรม กรรมกรได้รับค่าจ้าง เป็นเดือน หน่วยงานใหญ่จะผูกขาดการจ้างงาน คนงานทั้งสองเพศจะต้องทำงานภายใต้คำสั่งของนายงานผู้หญิงและ เด็กจะถูกบังคับให้ทำงานหนักเกินกำลัง

ในศตวรรษที่ 19 ผู้หญิงถูกว่าจ้างให้ทำงานในเมืองถ่านหินในสภาพเปลือกกายเช่นเดียวกับผู้ชาย แต่ผู้หญิงกลับถูกตำหนิว่าเป็นคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์ แต่ฝ่ายเดียว (Backhouse and Cohen, 1981 : 54-55)

ในช่วงปลายของกลางศตวรรษที่ 19 และช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 คนงานหญิงในโรงงานต้องทนรับการคุกคามทางเพศ ผู้หญิงจำนวนมากที่เคยประสบกับการทำทารุณทางเพศในโรงงานและร้านขายของต้องทนรับความอับอายขายหน้า และทนรับความกลัวอยู่คนเดียว แม้ว่าการที่ผู้ชายที่มีอำนาจในการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากหญิงสาวจะเป็นที่มาของการทำลายความบริสุทธิ์ในหมู่คนงานหญิง แต่ก็มีส่วนน้อยที่ยินยอมเพื่อไม่ให้เขาใช้อำนาจบังคับ

ในสังคมสมัยวิคตอเรียน ผู้หญิงถูกสันนิษฐานว่าจะต้องพึ่งพิงผู้ชายเสมอ ถ้าพวกเธอเป็นโสด พวกเธอก็ถูกคาดหวังให้อาศัยอยู่กับบิดาหรือพี่ชายของเธอ ถ้าพวกเธอแต่งงานพวกเธอก็จะได้รับการเลี้ยงดูจากสามีของเธอเอง ผู้หญิงที่ออกทำงานก็ได้รับค่าจ้างที่ต่ำเสียจนไม่พอแม้แต่จะค่าจุนตัวเอง แม้ว่าจะงานที่ผู้หญิงทำจะเป็นงานอย่างเดียวกัน ในโรงงานเดียวกันกับผู้ชายทำก็ตาม (Backhouse and Cohen, 1981:56-58)

สำหรับคนรับใช้ผู้หญิง โดยเฉพาะที่วัยแรกรุ่งและยังไม่ได้แต่งงาน มักจะถูกขู่ให้กลายเป็นเครื่องเล่นทางเพศของสมาชิกในครอบครัวนายจ้าง เงื่อนไขการทำงานของคนรับใช้ที่อาศัยอยู่ในบ้านในช่วง ศตวรรษที่ 19 และ 20 นั้นค่อนข้างลำบาก และมักทำให้พวกเธอหวาดระแวงต่อการแก้แค้นของนายจ้าง นายจ้างมักคาดหวังที่จะได้รับความยินยอมทางเพศจากคนรับใช้ในบ้านซึ่ง เป็นสิ่งที่นอก

เหนือไปจากงานในหน้าที่ ถ้าหากเธอสูญเสียพรหมจารี หรือมีครรภ์ขึ้นมา ก็ไม่สามารถคาดได้ว่าล่วงหน้าว่าเธอจะได้แต่งงานหรือไม่ ถ้าเธอให้กำเนิดบุตรนอกกฎหมาย เธอก็จะถูกล้อออกจากงานที่ทำและได้รับความรังเกียจจากสังคม มันเป็นความเชื่อที่ยึดถือกันมาอย่างมั่นคงในสังคมสมัยวิคตอเรียว่าผู้หญิงที่ไม่ได้แต่งงานซึ่งได้สูญเสียพรหมจารีไปจะเอากลับคืนไม่ได้ พวกเธอจะพบว่าตัวเองถูกตัดออกจากสังคม คนรับใช้ที่ไม่มัวงานทำก็จะหันไปเป็นโสเภณีกัน เพราะการถูกล้อออกทำให้เธอต้องสูญเสียเงินรายได้ในการหาเลี้ยงชีพและบ้านที่จะอยู่อาศัย

Backhouse and Cohen, 1981 : 58-59)

ส่วนผู้หญิงเดินโต๊ะ โดยเฉพาะในอเมริกาเหนือ ตอนช่วงเปลี่ยนศตวรรษมักจะมีปัญหาที่คล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะผู้หญิงผิวขาวซึ่งมักจะเป็นเหยื่ออันโอชะสำหรับผู้ชายผิวขาว เพราะเมื่อเขาคุกคามเธอ บิดาหรือพี่ชายของเธอหรือหนุ่มผิวขาวคนอื่น ๆ (แม้แต่ทนายความผิวขาว) ก็ไม่กล้าลุกขึ้นต่อสู้กับชายผิวขาวในศาลสักคน (Backhouse and Cohen, 1981 : 60)

ในศตวรรษที่ 19 นั้นดูเหมือนว่าการคุกคามทางเพศต่อพนักงานขายของที่เป็นสตรีจะแพร่หลายมากด้วยเงินค่าจ้างที่ต่ำ ประกอบกับค่าเครื่องแต่งกายตามกฎข้อบังคับของห้าง ทำให้พวกเธอเหลือเงินจำนวนน้อยสำหรับเป็นค่าอาหาร บางครั้งก็ต้องทนหิวโหยบ่อยครั้ง เข้าก็จะทำงานอย่างจนตรอกเพื่อไปเป็นโสเภณีนักประวัติศาสตร์ท่านหนึ่งกล่าวว่า ผู้ดูแลห้างซึ่งเป็นเพศชายและลูกค้าย่อมจะถือเอาประโยชน์จากสภาพของพวกเธอ และจะเร่งเร้าให้ผู้หญิง "ยินยอม" ต่อพวกเขา หากพวกเธอปฏิเสธก็จะพบว่ามันเป็นผลเสียต่องานที่ทำ (Backhouse and Cahen, 1981 : 60)

ในอเมริกาเหนือ งานจำพวกพวกเสมียนในสำนักงานถูกมองว่าอยู่ในตำแหน่งที่ได้รับความนิยมสูง ผู้หญิงที่ทำงานนี้โดยทั่วไปจะเกิดในพื้นที่เมืองเช่นเดียวกับบิดามารดาของพวกเธอ ผู้พ่อพยและผู้หญิงผิวขาวไม่ใคร่กระเสือกกระสนที่จะเอาตำแหน่งเช่นนี้ การคุกคามทางเพศได้แพร่เข้ามาถึงผู้หญิงที่ทำงานนี้เช่นกัน ซึ่งจะออกมาในรูปแบบของการถูกล่วงเกินโดยผู้ชายที่ทำงานอยู่ด้วยกันในสำนักงานและผู้ที่มีรู้สึกว่าผู้หญิงวิยสาวเป็นของเล่นที่น่าล่องอีกทั้งยังไม่กล้าพอที่จะขัดขืน (Backhouse and Cohen, 1981 : 60)

ในศตวรรษที่ 20 มีแนวโน้มที่แสดงให้เห็นถึงจำนวนของคนงานหญิงที่ ถูกว่าจ้างให้ทำงานนอกบ้าน ผู้หญิงจากชนชั้นที่ยากจนกว่าจะทำงานนอกบ้าน เสมอ ๆ แต่จำนวนผู้หญิงในชนชั้นกลางและชั้นสูงทั้งโสดและแต่งงานแล้ว เพิ่ง ออกทำงานนอกบ้านเมื่อไม่นานมานี้เอง ในขณะที่ช่วงปี 1920 มีแนวโน้มสำหรับผู้ หญิงสาวโสดซึ่งจะทำงานจนกระทั่งพวกเธอได้แต่งงานไปเมื่อแต่งงานครั้งหนึ่ง ความบีบคั้นทางสังคมก็จะกำหนดว่าผู้หญิงชั้นกลางจะต้องอยู่บ้าน ซึ่งนายจ้าง จำนวนมากรวมทั้งระบบราชการของสหรัฐก็ยอมรับกฎหมายซึ่งกำหนดว่าผู้หญิง สมควรลาออกจากงานเมื่อแต่งงานแล้วมาใช้ (Backhouse and Cohen, 1981 : 63)

จะเห็นได้ว่านับแต่สมัยศักดินาเป็นต้นมาจนกระทั่งถึงศตวรรษที่ 20 ผู้หญิงไม่ว่าจะอยู่ในยุคสมัยใด งานอาชีพที่ทำในบ้านหรือนอกบ้าน จะตกเป็น ฝ่ายเสียเปรียบเสมอ มักโดนผู้ชายกดขี่และแสวงหาประโยชน์จากความเป็นผู้หญิง ทั้งในหน้าที่การงาน ค่าจ้าง ตลอดจนความต้องการทางเพศ ลักษณะของการคุก ความทางเพศที่กล่าวมาล้วนเป็นการคุกคามแบบชายคุมคามหญิงหรือชายแสวงหา ประโยชน์จากหญิงทั้งสิ้น ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว มันมิใช่เป็นแบบนี้เพียง อย่างเดียวเราจะต้องยอมรับว่าผู้หญิงบางคนในสังคมของเราก็พยายามที่จะแสวง หาประโยชน์ส่วนตัวโดยใช้ความรู้สึกทางเพศในการหาทำไร บางคนทำเช่นนั้น เนื่องจากความโกรธที่ทัศนคติและนโยบายสื่อให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างมาก สำหรับผู้หญิงซึ่งประเมินว่างานหนักและความสามารถไม่เพียงพอที่จะขึ้นไปสู่ ตำแหน่งที่สูงได้ จะพิจารณาว่าการแลกเปลี่ยนโดยใช้ความสัมพันธ์ทางเพศจะ กลายเป็นทางเลือกที่ชักจูงใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้แต่งงานกับผู้ชายที่เหนือ กว่าในด้านอำนาจและด้านการเงินจึงเป็นหนทางที่ดึงดูดใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะ มันทำให้ได้มาซึ่งการเลื่อนตำแหน่ง ค่าจ้างที่สูงขึ้น และทำไรอื่น ๆ (Backhouse and Cohen, 1981 : 149 - 156)

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ไม่น่าจะเกิดขึ้นในรูปแบบใด ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ก็ล้วนเป็นปัญหาสำหรับผู้ที่ประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้ทั้งสิ้น สมัยก่อนอาจ จะมองปัญหานี้ว่าเป็นความยุ่งยากส่วนตัวซึ่งต้องการทางแก้ไขส่วนตัวหรือส่วนบุคคล แต่สมัยต่อ ๆ มา ปัญหานี้ก็ขยายขอบเขตมากขึ้นจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

เล็กน้อยในการมองปัญหา โดยขยายจากสภาพแวดล้อมส่วนตัวไปสู่แวดวงที่เปิดเผย ดังนั้น การแก้ไขปัญหาก็จำเป็นต้องกระทำกันทางด้านสถาบันมากกว่าทางด้านส่วนตัว

การมองว่าการคุกคามทางเพศเป็นประเด็นที่เปิดเผยและเป็นปัญหาสังคม ก็เนื่องมาจาก

- (1) ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาที่แพร่หลายมากกว่าจะเป็นปัญหาที่ซ่อนเร้น
- (2) เป็นเรื่องจริงจังอย่างเห็นได้ชัด (เช่น ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ จะได้รับความเสียหายอย่างแท้จริง)
- (3) มีสาเหตุมาจากปัจจัยทางด้านสังคม เช่น โครงสร้างทางองค์กร และความสัมพันธ์ทางบทบาท มากกว่าจะมีสาเหตุมาจากลักษณะส่วนบุคคล และอื่น ๆ
- (4) การแก้ปัญหาด้านสถาบันเป็นสิ่งจำเป็นในการแก้ไขปัญห
(Backhouse and Cohen, 1978 ; Benson and Thomson, 1979; Bularzik, 1978; - Carey, 1977; Evans, 1978; Mackinnon 1979 อ้างใน Gillespie, 1987;492)

ดังนั้นปัญหาการคุกคามทางเพศนี้จึงได้รับความสนใจในการศึกษาจากนักวิจัยและนักวิชาการหลายท่านที่กล่าวถึงข้างต้น ในหลาย ๆ แง่มุม ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้คือ

- การพรรณนาถึงเหยื่อ อันได้แก่ ลักษณะทางสังคมและส่วนบุคคล
- ความเข้าใจในปัญหา
- ยุทธวิธีในการรับมือ
- ลักษณะของผู้กระทำผิด
- ความแตกต่างในการเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาระหว่างเพศชายกับ

เพศหญิง

- ความแตกต่างในการเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาระหว่างผู้ควบคุมดูแลกับผู้อยู่ใต้อำนาจหรือระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา

- การตอบสนองอย่างเป็นทางการต่อคำร้องทุกข์ของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อ
(Gillespie, 1987 :493)

จะเห็นได้ว่านักวิจัยและนักวิชาการของต่างประเทศได้ให้ความสนใจ
ศึกษาปรากฏการณ์ที่เป็นปัญหานี้อย่างจริงจัง เพื่อทำความเข้าใจและหาแนวทาง
ในการป้องกันแก้ไข ตลอดจนลงโทษ ผู้กระทำความผิด เพื่อลดอัตราการเกิดการ
คุกคามทางเพศลง แม้ว่าจะไม่สามารถกำจัดหรือหยุดการกระทำนี้ให้หมดไปได้
จากสังคม

อาจกล่าวได้ว่า การคุกคามทางเพศเป็นปัญหาที่สามารถเกิดขึ้นได้กับ
ทุกคน ทุกเวลา ทุกสถานที่ ไม่ว่าจะเชื้อชาติใด ภาษาใด ก็มีโอกาสประสบกับ
เหตุการณ์นี้ได้ทั้งนั้น สังคมไทยก็เช่นกันนับแต่อดีตกาล สังคมไทยถือว่าเป็นสังคม
ที่ค่อนข้างปิดโดยเฉพาอย่างยิ่ง เรื่องเกี่ยวกับเพศ จะเป็นเรื่องต้องห้าม ไม่มี
การนำมาเป็นหัวข้อในการสนทนาไม่ควรที่จะพูดคุยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ
ผู้หญิง เพราะจะถูกมองว่าไม่เป็นกุลสตรีถ้าพูดถึงด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องหรือ
เรื่องต้องห้ามอย่างนี้การต้องปิดปากเงียบเช่นนี้จึงเหมือนกับเป็นการปิดบัง ซ่อน
เร้น โดยไม่เจตนา ซึ่งทำให้เป็นประโยชน์สำหรับผู้คุกคามโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เพศชายในการตีความผลประโยชน์อย่างเต็มที่จากผู้หญิง ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกคุกคามและ
ในฐานะที่เสียเปรียบ แต่ปัจจุบันนี้ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีมากขึ้น
การยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกก็มีมากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นการพูดคุย หรือการศึกษา
เรื่องเกี่ยวกับเพศจึงมีแนวโน้มที่จะทำได้มากขึ้นกว่าเดิม

การศึกษาวิจัยเรื่องการคุกคามทางเพศในสังคมไทยนี้ จึงนับเป็น
ก้าวแรกในการศึกษา เนื่องจากประเด็นนี้ยังไม่ได้มีการศึกษาวิจัยโดยตรงมา
ก่อน ทำให้ผู้วิจัยมีความคิดที่จะศึกษาวิจัยปรากฏการณ์อย่างนี้ในสังคมไทยบ้าง
โดยอาศัยแนวทางจากการศึกษาวิจัยของต่างประเทศถึงแม้ว่าจะมีความยาก
ลำบากเพียงใด แต่ผู้วิจัยก็มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะทำการศึกษาดังปัญหานี้
แม้ว่าจะต้องเริ่มต้นที่การพิสูจน์หรือตรวจสอบปรากฏการณ์ก่อนว่าเป็นอย่างไร
แต่อย่างน้อยก็จะเป็นฐานหรือข้อมูลเบื้องต้นในการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่
เป็นปัญหาสังคมและจะได้หาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการคุกคามทาง
เพศต่อไป

ขอบเขตของการศึกษา

เนื่องจากการศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์ในลักษณะที่สมควรจะออกแบบการวิจัยให้มีลักษณะเป็นการสำรวจเบื้องต้น ดังนั้นจึงต้องการความหลากหลายของข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการวิจัย กลุ่มที่จะใช้ศึกษานี้เป็นผู้ที่อาศัย หรือ/และทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมปลาย อนุปริญญา และนิสิตศึกษา
2. ข้าราชการและลูกจ้างรัฐบาล
3. ลูกจ้าง/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
4. ลูกจ้าง /พนักงานบริษัทเอกชน
5. ลูกจ้างตามบ้านและสถานประกอบกิจการค้าบางประเภท
6. ครู/อาจารย์

และในการศึกษานี้ จะเป็นการประเด็นของการคุกคามทางเพศแบบชายคุกคามหญิง ซึ่งต้องสอบถามจากเพศหญิงเป็นสำคัญ แต่ก็จะได้ข้อมูลจากผู้ชายจำนวนหนึ่ง ประมาณ 10% เพื่อนำมาวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบเพื่อให้ได้เห็นแง่มุมต่าง ๆ ของปัญหา ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาก็ต้องเป็นสตรีส่วนใหญ่ เพื่อให้สอดคล้องกันกับวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อสำรวจให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ การรับรู้และความเห็นตลอดจนความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีอยู่และการแพร่หลายของการคุกคามทางเพศ
2. เพื่อศึกษาถึงรูปแบบของพฤติกรรมที่มีลักษณะ เป็นการคุกคามทางเพศ
3. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดการคุกคามทางเพศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อให้เกิดความเข้าใจในลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและบริบททางสังคมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ
2. เพื่อที่จะได้ใช้ เป็นฐานหรือเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการศึกษาวิจัยปัญหาการคุกคามทางเพศในชั้นที่จะใช้ แนวหรือกรอบความคิดทางทฤษฎีในโอกาสต่อไป
3. เพื่อที่จะ เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายและมาตรการในการป้องกันและแก้ไขตลอดจนการลงโทษผู้กระทำความผิด